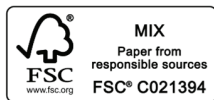

EMMELIEN KRAMER

**DE DAGEN
MET
FORTUNAT**

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2020 Emmelien Kramer
Omslagontwerp: Karin van der Meer
Omslagbeeld: Shutterstock
Foto auteur: Frank Ruiten
Illustraties binnenwerk: Karlijn Surminski
Zetwerk: ZetSpiegel B.V., Best
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0483 9
ISBN 978 94 027 5938 9 (e-book)
NUR 301
Eerste druk september 2020

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Het was de ochtend dat Joaquin met heel zijn hart wenste dat hij nergens meer naar zou verlangen, en erachter kwam dat het niet willen verlangen een verlangen op zich was. In de ban door deze onmogelijkheid sleepte hij zijn vissersboot over het zand naar de golven, terwijl de kwallen om hem heen een genadeloze dood aan de kust stierven. Verstrooid keek hij naar de lijn die de boot had achtergelaten op het strand. Hij krabde aan zijn stevige visserspoten en duwde de boot, waarvan de lichtgroene verf bladderde, de zee op. In één beweging trok hij de boot naar zich toe en sprong erin. Zittend op het bankje streelde hij met zijn vingers de nerven terwijl hij staaarde in het oneindige – wat hem dagelijks niets anders dan een paar ansjovissen opleverde. Jaren waren voorbijgegaan.

Veel mensen blinken niet uit in wat ze doen – en toch is dat voor velen geen reden om ermee op te houden. Joaquin was

een visser zonder vis. Nooit had hij het geluk gehad een vette vangst binnen te halen, nooit was er gespartel op de bodem van zijn boot, nooit ontving hij complimenten, schouderklopjes, afgunstige blikken of bergen met stinkende ingewanden.

Die woensdagmorgen leek niet heel anders te beginnen. Joaquin gooide zijn versleten netten uit en liet ze zinken tot de bodem. Hij verloor de tijd in gedachten terwijl zijn strohoed over zijn ogen zakte. Maar toen hij zijn netten naar binnen wilde halen, voelde hij plotseling een ongewone zwaarte trekken, eerst aan zijn handen, en vervolgens aan zijn armen en de rest van zijn lichaam. Er was niemand die de stomme verbazing en blijdschap van zijn gezicht af zou kunnen lezen; moederziel alleen dobberde hij rond.

Eerst was er ongeloof – zelfs ontkenning. Daarna stond hij zichzelf toe te bedenken dat hij beet zou kunnen hebben. Starend in het blauw met zijn verborgen schaduwen trok hij zijn netten gestaag omhoog. Zou dit het moment zijn, vroeg hij zich af, het moment van de vangst? Muziek leek te komen vanuit de diepte, waar alleen de vissen elkaar begrepen.

De grote vangst beukte tegen de wand van de boot, liet zich overhevelen en kwam met een enorme klap op de bodem van de boot terecht. Joaquin knipperde met zijn ogen tegen de tranen die opwelden door de felle zon, het zout en het ongeluk van zijn bestaan. In zijn visnet lag, bedekt onder een lichtgroen waasje zeewier, mossels en andere bodembewoners, een jongen.

Het leek een kind nog, met een donkere huid, open ogen en gekromde vingers. Joaquin keek om zich heen, alsof hij iemand de schuld ervan kon geven dat hij de jongen had opgevist, maar er was natuurlijk niemand.

Het kind begon te kreunen en te knippen met zijn ogen. Daarna maaide hij wild met zijn armen en deed hij pogingen om op te staan, waardoor de zeepokken van hem af vielen als de vlooiën van een hond. De jongen gooide het net van zich af en nam plaats tegenover Joaquin op het bankje in de boot. Zo onrustig als hij net was geweest, zo vol kalmte was hij nu.

Joaquin nam hem van top tot teen op, om zichzelf ervan te verzekeren dat het echt geen vis was. Hij zag de druppels van zijn huid rollen, glanzend door de ochtendzon. De mond van de jongen was gedeeltelijk open. Hij had droeve, zwarte ogen en bezat een zeldzaam gedachteloos gezicht.

‘Verdomme,’ zei Joaquin, en ze bleven elkaar aankijken.

Joaquin, de mislukte visserszoon van een mislukte visserszoon, nam twee snelle beslissingen.

Ten eerste besloot hij dat deze onverwachte vondst hem geluk zou brengen en hem van al het onfortuinlijke zou beroven. Ten tweede – en dat was een beslissing die hemzelf verbaasde – besloot hij dat deze jongen zijn zoon was.

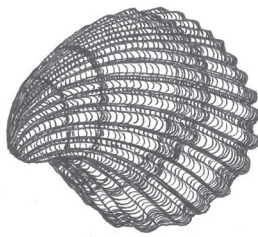
De verbazing maakte al snel plaats voor warm geluk. De jongen heette Fortunat, wist Joaquin. Hij had zijn wenkbrauwen, hij had zijn voeten en hij was gekomen om te blijven.

Snel roeide Joaquin terug naar de kust, waar hij het kind uit de boot hielp, en met hem naar de weg liep die het dorp La Linea de la Concepción als een pennenstreep doortrok. Daar liet hij hem bij twee dagloners achter, die hem beloofden Fortunat nog diezelfde middag tegen betaling bij de familie Santiago Santiago – bestaande uit Joaquins vrouw en drie kinderen – af te leveren. Zo zou het lijken alsof de jongen hem, zijn onwe-

tende vader, zelf na een lange zoektocht had gevonden. Joaquins familie zou geen andere keuze hebben dan hem te accepteren.

Met vlinders in zijn buik liep Joaquin huiswaarts, steeds naar Fortunat achteromkijkend, omdat hij bang was dat hij hem om de een of andere reden weer kwijt zou kunnen raken; dat de dagloners er met hem vandoor zouden gaan en hij hún het geluk zou brengen dat voor hém, Joaquin Santiago, bestemd was.

Joaquin had altijd al geweten dat hij nog een zoon had, voor hem verborgen gehouden door zijn verbitterde moeder. Op deze manier bleef hij mijmeren, zonder verder nog aan een andere mogelijkheid te denken.

De dagloners brachten Fortunat, het zogenaamde buiten-echtelijke kind van Joaquin, op die warme woensdag naar de familie Santiago Santiago. Een zachte bries kwam vanuit de zee, en het linnen hemdje dat Fortunat droeg bleef wapperen terwijl hij kwam aanlopen, de hele stoffige weg lang. Iedereen zag dat hij geen moeite deed om zijn platte bruine jongensbuik te verbergen. Hij had niets meer bij zich dan de kleding aan zijn lijf en een oneindige blik in zijn ogen.

In navolging van Fortunat droeg de wind op die woensdag het gewoonlijke gezang van de vissersvrouwen mee, die hun stemmen verstrengelden om hun mannen weer van zee naar huis te kunnen leiden. Boven op de liederen kwam de geur van verdroogd zeewier, het zachte geritsel van het zand tegen de krabbenlijkjes en het gezucht van de vissen die zoals alle dieren met meer gevoel voor eer sterven dan mensen. De inwoners van het dorp zeiden dat als je goed luisterde, je het gefluister

van de heremieten kon horen. Ooit bewoonden die de nu leegstaande grotten langs de kust en bedachten ze oplossingen voor menselijke problemen. Deze elementen vormden samen het dorp La Linea de la Concepción, een kustplaats die leed onder een corrupte regering en waar al jaren geen opstanden meer hadden plaatsgevonden. Een verloren dorp, waar de bewoners hadden geleerd hun gedachten te censureren, omdat ook hersenspingsels onderschept konden worden. De meesten droegen dezelfde achternamen, enerzijds omdat zij wisten dat zij inwisselbaar waren, anderzijds omdat zij zich met elkaar bleven vermenigvuldigen, en zo niets met de buitenwereld te maken hoefden te hebben.

Het huis van de familie Santiago Santiago had een ruime woonkamer, met oude gebakken mozaïeken tegels en kwetterende papegaaien in kooien. De zeelucht trok door de kamer op frisse dagen en bleef hangen op warme. Het huis had een veranda en een patio, met hangmatten, rieten schommelstoelen en een kleine moestuin. De achtertuin was dieper en vijandiger, met sinaasappelbomen, acacia's, cactussen, begonia's, een ficus en jonge jacaranda's, die een kleurschakering aan vlinders en kolibries aantrokken.

Joaquin zag Fortunat als eerste aankomen. Hij liet de netten, die hij aan het nakijken was, vallen en haastte zich zwetend van opwinding om het tuinhek open te doen. Ondertussen deed hij er alles aan om zijn zenuwen te verbergen; hij moest doen alsof hij niet wist waarom het kind kwam. Fortunat liep het laatste stuk naar het huis met gebogen hoofd; niet omdat hij zich schaamde, maar omdat het zand op de grond hem meer scheen te interesseren dan de man die op hem wachtte. Het was alsof

hij wist waarheen hij liep, alsof hij de weg al vaker had afgelegd. Joaquin begroette hem zonder uitbundig te zijn. Even keek hij vlug om zich heen, daarna bracht hij de jongen trillend bij de hand naar binnen.

Zijn vrouw Adela en zijn kinderen hadden alles vanuit de met cactussen bezaaide voortuin gadeslagen en bestookten hem nu met vragen, maar het leek alsof hem ingefluisterd werd wat hij zou moeten zeggen. Vol overtuiging kwamen zijn woorden.

Dit was zijn kind, zijn eerste kind – en hij was gekomen om te blijven. Een broer erbij. Een zoon, maak plaats. Zijn woorden klonken zo stellig dat het dunste papier er niet tussen te krijgen was. Zijn gezin wisselde vele blikken met elkaar, maar iedereen was zo verstandig om niets te zeggen en de sfeer niet te verpesten. De kinderen zuchtten luid, draaiden hun vingers in hun ongekamde haren en liepen de tuin in.

Het duurde zeker drie dagen voordat Adela weer bij hem in bed kwam slapen en zijn koffie maakte in de ochtend. Ze had de nachten doorgebracht in de schommelstoel op de veranda, waar ze de sterren telde. ‘Verdomme,’ had ze gezegd. ‘Had je me op zijn minst niet iets kunnen vertellen?’

Hij antwoordde dat hij van niets had geweten.

‘Wat een onzin,’ zei Adela. ‘Alsof je het me wel zou hebben gezegd als je het wel geweten had. En waarom een zoon? Je hebt al een zoon.’

Misschien was hij roekeloos, zoals de meeste mensen van wie gehouden wordt, maar het kon hem niet schelen. De dagen met Fortunat leken langzamer te gaan dan de dagen voor hem, en tegelijkertijd waren zij voller en lichter dan alle andere da-

gen die hij ooit had gekend. Ze waren, zo wist hij, niet minder dan een voorteken dat zijn leven zou gaan veranderen.

Zijn kinderen keken van een afstandje naar het nieuwe kind, dat al het eten verslond – in de keuken of gewoon ergens achter in de tuin, meer een hond dan een familielid. Ze kwamen tot de conclusie dat ze niks van hem moesten hebben. Fortunats enorme honger dreef zijn familie tot wanhoop, want veel hadden ze niet. Hij deed denken aan kinderen die te vroeg worden geboren en hun hele leven proberen de buitenbaarmoederlijke maanden met voedsel in te halen. Telkens troffen ze geplunderde voorraadkasten aan, en door het hele huis lagen sporen van maaltijden die voor hen bestemd waren geweest. Het duurde een lange tijd voordat zijn eetlust iets afnam, en tegen die tijd hadden alle kinderen een hekel aan hem.

Amparo, Joaquins oudste dochter, kon hem direct al niet uitstaan. Ze stelde voor om zijn eten te verstoppen, omdat ze het heimelijke verlangen had hem te zien lijden. Lange tijd keken zij en de rest van de kinderen hoe Fortunat naar zijn eten zocht, maar omdat hij verder stoïcijns en onaangedaan bleef, hielden ze er snel weer mee op.

Naast zijn neiging om te stelen in plaats van te vragen en zijn ondoordringbare zwijgzaamheid, bleek al gauw dat hij zich met zaken bezighield die niemand anders begrijpen kon. Zo stapelde hij de schelpen, die de kinderen in de tuin hadden laten slingeren, langs de wanden van het huis, en verspreidde hij ze over de gehele lengte van de tuin. De kinderen begrepen niets van de uren die hij liet verdwijnen met zijn gestaar, zonder dat hij zich leek te bewegen of zich iets van iemand aantrok. Ze pro-

beerden hem van zijn rare manieren af te helpen, door hem in langzame, duidelijke woorden uit te leggen dat die niet gewenst waren – niemand wist of hij Spaans sprak en of hij überhaupt in staat was zelf een woord uit te brengen – maar het roven verdween niet en zijn gewoonte om op de vloer naast het voor hem neergezette bed te slapen bleek hardnekkig. Het liefst lag hij in de gang, waar hij roerloos op zijn rug de nachten doorbracht.

Dit alles maakte echter weinig indruk op Joaquin, omdat hij als enige dacht te weten wat Fortunat waard was. Omdat hij niemand wilde laten merken dat hij vermoedde dat de jongen geluk bracht, wachtte hij eerst een paar dagen voor hij met hem de zee op ging.

Maar op de derde dag na Fortunats komst was het enorm gaan waaien, en op de vierde dag stormde het, wat hem ervan weerhield te gaan vissen. Telkens als de wind ging liggen en de vissers hun boten richting de zee wilden sleuren, stak er weer een nieuwe storm op. Joaquin liep onrustig in huis rond. Zijn hand zweefde telkens in de lucht bij zijn hoed, die aan een spijker in de gang hing, maar uitvaren kon hij niet.

‘Verdomme,’ zeiden de mensen achter gesloten deuren, want ook van het weer gaven zij het regime de schuld, het regime dat hen in alles dwars zat wat er maar in een mensenleven mogelijk was. Ze konden maar een gedeelte van de vangst voor zichzelf houden, de rest moesten ze afstaan; ze mochten niet vissen met hengels, omdat er dan minder controle was op wat ze ving; ze hadden alleen vrijbrieven om te vissen vanaf hun boten. Degenen die zich niet aan de regels hielden, werden opgepakt of kregen een algeheel visverbod, waardoor ze in een nog grotere armoede vervielen.

Binnen deze strijd voerde de familie Santiago Santiago een andere strijd, want zij hadden niet eens genoeg vis om in hun eigen onderhoud te voorzien. Omdat hun vangsten te onbeduidend waren, hoefden ze hun vis niet af te staan.

Joaquin, een man met veel verbeelding en weinig geduld, zat in de striemende regen en wind in de duinen. Hij had Fortunat opgesloten in de badkamer, zodat niemand hem kon opeisen of van hem kon stelen. Ook al zou hij niet alle vis zelf kunnen houden, zou hij door Fortunat in elk geval één dag in zijn leven slagen in de simpelste opgave die er in zijn ogen was en zijn wat hij moest zijn: een visser. Nu dat moment eindelijk was aangebroken, was hij niet van plan zich door zoiets triviaals als het weer te laten dwarsbomen.

Het bleef regenen en waaien toen hij de jongen thuis ophaalde en alsnog probeerde de zee op te gaan, ondanks de waarschuwingen van mannen die hun hele leven hadden gewijd aan het bespioneren van de zee en haar gewoontes. Vol hoop zette hij Fortunat, die afwezig voor zich uit zat te mompelen, in de boot en sleepte hem het water in. Erg ver kwamen ze niet, want de golfslag was te hoog en de zee smeed hen weer terug naar het strand, waar een bruine drab zich langs de kustlijn had opgehoopt.

Teleurgesteld maar niet van plan op te geven keerde Joaquin met het kind naar huis, waar hij zenuwachtig op de veranda ging zitten en de minuten telde.

De volgende dag vroeg Fortunat uit het niets of hij een huisje mocht bouwen in de tuin. Het was voor het eerst dat ze hem hoorden spreken. Zijn stem was zo zacht en traag dat je moeite

moest doen om hem te verstaan: je moest met je hand je oor omvatten om het geluid op te vangen en goed kijken naar zijn handen die datgene wat hij je vertelde in de lucht navertelden. Zijn Spaans was langgerekt, nasaal en leek op geen enkel accent dat ze kenden.

‘Een huisje in de tuin?’ lachte Adela. ‘Om in te wonen? Je doet maar wat je niet laten kunt!’ Diezelfde avond zei ze tegen zichzelf dat het goed zou komen, dat het kind vanzelf weer weg zou gaan, dat de band die zich sinds zijn komst om haar borst had gewikkeld minder strak zou gaan zitten en haar maag haar middenrif niet meer zou splijten. Daarna voelde ze zich schuldig, en ze stond midden in de nacht op om Fortunat te bespieden. Hij lag op zijn rug op de houten planken in de gang. Met halfopen ogen leek hij de hemel te zien, dwars door het dak van het huis, dwars door de gejaagde wolken die de zee had weggeblazen. Adela probeerde medelijden te voelen met het kind dat haar – zelfs nadat hij zijn vader had gevonden – voorkwam als een eeuwige wees, maar het lukte haar niet.

Sinds de komst van Fortunat lag Joaquin ’s nachts wakker. Hij had nog nooit wakker gelegen, en was in eerste instantie verrukt over de insomnia, omdat die hem het gevoel gaf dubbel te leven. Later begon hij zich waziger te voelen en verschenen er diepe kringen onder zijn ogen. Hij werd bang dat zoveel leven ook de dood zou kunnen versnellen.

Hij luisterde naar Amparo, die altijd midden in de nacht opstond om slapend door het huis te dwalen. Hij hoorde haar boze gestamp op de houten trappen, het geluid van de ramen

die ze open- en dichtdeed, de erdoorheen blazende wind die aan de kooien met de slapende papagaaien trok en het zand op de mozaïeken vloer liet opstuiven. Hij wachtte op het bonkende geluid van haar val op de grond, gevolgd door haar zachte gestommel waarin ze – eenmaal wakker geworden – terug naar de kamer ging die ze deelde met haar jongere zus Guadelupe.

Daarna lag hij te woelen, omdat hij ervan overtuigd was geraakt dat Fortunat ergens op zijn lichaam kieuwen moest hebben – hij wist alleen niet waar. Hij was nu gered, want iemand met kieuwen kon eindeloos vis uit het water slepen. Joaquin nam zich voor Fortunat niet meer uit de badkamer te laten, zodat niemand argwaan zou krijgen en het kind niet zou aangeven bij God weet, de afdeling vermiste kinderen, of nog erger, het van hem af zou pakken en naar een weeshuis zou brengen. Telkens was hij bang dat zijn gedachten Adela wakker zouden maken, omdat ze naar zijn gevoel vrij rondwaarden door het slaapvertrek.

De volgende morgen was de wind eindelijk gaan liggen. Direct na het ontbijt pakte Joaquin Fortunat bij de hand om hem mee te nemen naar de zee, maar het kind verzette zich en weigerde met hem mee te lopen.

‘Verdomme,’ zei Joaquin, en even dacht hij dat het door de dag ervoor kwam, dat de zee het kind angst had aangejaagd. Maar dat was onzin, het kind zou niet kunnen verdrinken, het had immers ergens kieuwen op zijn lichaam, en het was tenslotte op de een of andere manier uit de zee voortgekomen.

Daarna probeerde hij Fortunat met hardhandigheid mee te krijgen, waarop zijn vrouw tegen hem zei dat hij een onmens was, een bruto die geen gevoel bezat. Omdat hij het gezeur zat

was, nam hij Fortunat eerst mee naar een van zijn oudste vrienden, Tobias Tercero. Tobias was de enige dokter in het dorp en tevens – uit noodzaak – de tandarts. Joaquin hoopte dat zijn vriend de kieuwen zou kunnen ontdekken, zodat hij Fortunat met een gerust hart met een visnet in het water zou kunnen gooien. Fortunat zou voor hem de vis vangen die zijn leven compleet zou veranderen.

Tobias Tercero ontving hen in zijn kleine dokterspraktijk, waarin een ventilator lauwe lucht over de groene vloertegels verspreidde. Hij tikte zachtjes op de knieën van de jongen, luisterde naar zijn smalle borstkas en keek in zijn geopende mond. ‘Interessant,’ mompelde hij.

Joaquin veegde het zweet van zijn voorhoofd en probeerde de watten in zijn hoofd los te weken met rustige gedachten. Door de openstaande deur kwam de vochtige hitte naar binnen. Hij hield het niet meer uit.

Tobias keek traag en aandachtig met een lampje in de ogen van Fortunat. ‘Luister,’ zei hij uiteindelijk, en hij vertelde over het verontrustende ruisen van de longen, alsof deze gevuld waren met water; over het zachte, bijna onhoorbare getik van het hart dat diep verborgen lag onder organen die hij nooit eerder in zijn loopbaan was tegengekomen; over het langzame rondpompen van het bloed, dat meer leek op het golven van een oceaan. ‘Het lijkt erop dat dit kind halfblind is, uitgaande van de gouden vlekken in zijn pupillen en zijn langzame reacties,’ ging hij verder. Hij scheen weer in het linkeroog van Fortunat, die verveeld voor zich uit zat te kijken. ‘En toch ziet hij iets. Maar wat, dat zou ik je niet kunnen zeggen.’

Joaquin was totaal niet onder de indruk van deze onthul-

lingen, die misschien van historisch belang voor de medische wereld zouden kunnen zijn. Hij was enkel op zoek naar de kieuwen. Vragend keek hij naar de dokter, alsof die begreep wat hij wilde zeggen, maar Tobias maakte slechts aantekeningen op een klein velletje papier. 'Is er niet iets aan hem wat anders is?' vroeg Joaquin.

'Nou,' antwoordde Tobias, 'bijna alles aan hem is anders.' Hij deed zijn best zich voorzichtig uit te drukken, want kritiek op de jongen zou het einde kunnen betekenen van de wekelijkse koffie met Joaquin. En hij had juist vandaag een luisterend oor nodig, die ochtend had hij een nare discussie gehad met zijn vrouw.

Tobias keek opnieuw naar het kind, en op dat moment had hij wel willen ruilen van hart, een hart dat zo zacht zou tikken dat niemand zou weten of het er werkelijk was of niet. Hij boog zijn hoofd wat dichterbij Joaquin toe. 'Waar komt dat kind vandaan? Ze zullen je oppakken of liquideren als ze weten dat je een kind van iemand anders in huis hebt.'

Joaquin antwoordde niet en begon zijn geduld te verliezen. 'Kom, zeg op, waar zitten zijn kieuwen!' riep hij vertwijfeld uit.

'Zijn kieuwen?' vroeg Tobias vertwijfeld, alhoewel hij voor zichzelf moest toegeven dat deze vraag hem tegelijkertijd heel normaal leek. 'Ik heb je gezegd wat ik heb gezien, en verder niets.'

Joaquin besloot zijn mond te houden. Hij zou de kieuwen later zelf wel opsporen. Hij zou het kind, zodra de storm over was, gewoon in het water gooien, om te zien waar op zijn lichaam belletjes zouden verschijnen.

Terwijl ze een kop koffie dronken, sprak Tobias over de storm

en de vreemde wind, die ging liggen en weer opstond als een oude vrouw met een gewetenskwesie. Joaquin wilde eigenlijk zo snel mogelijk weg, maar Tobias begon te klagen over zijn vrouw. Onderwijl vertellend liep hij naar buiten, keek om zich heen in de straat en sloot de luiken, om daarna op zachte toon te praten over de verkiezingen die nooit zouden plaatsvinden en over zelfverzonnen partijen waarop ze zouden kunnen stemmen.

Tegen de tijd dat Tobias bijna een vreugdedans deed om de overwinning te vieren, vielen Joaquins ogen dicht. Hij droomde over Fortunat, die zijn vingers langs de boeken in de antieke boekenkast liet gaan. Op het moment dat hij zijn ogen weer opende, wist hij niet meer wat waarheid was en wat een droom.

De hemel betrok en het begon te regenen. Dikke druppels spat-ten op het zand uiteen, mikten op de aarde als waren ze vergel-ting. Joaquin stond in de deuropening en staarde naar de regen. Hij dacht aan alle tanden die zijn vriend getrokken had, vaak zonder aanwijsbare reden, en aan het lot dat hem naast dokter ook tandarts had gemaakt. Weliswaar de slechtste tand-arts van de wereld, maar er was nu eenmaal niemand anders. Later zou Tobias op zijn beurt tegen zijn vrouw zeggen dat ze ongelijk had over Joaquin. Hij was geen idioot, maar iemand die nergens bij hoorde.

‘Ik moet gaan,’ zei Joaquin, ‘het regent.’ Hij nam Fortunat bij de hand en liep zonder dat de jongen tegenstribbelde door de regen naar de zee. Joaquin had nooit iemand zien lopen als Fortunat: het leek alsof zijn hoofd verder vooruitkwam dan de rest van zijn lichaam, waardoor hij een tred kreeg als van een

dier dat iets ruikt en er tegen wil en dank achteraan loopt. Zie je, zei hij tegen zichzelf, dit kind kent de weg naar het geluk. Hij weet het en zijn lichaam volgt!

Op het strand zag hij pas de schade van de afgelopen dagen. Zijn boot lag ondersteboven in het zand, de mast was afgebroken en zijn netten lagen overhoop. De rest van de ochtend spendeerde hij aan het ontwarren van de netten terwijl Fortunat heen en weer langs de branding liep; Joaquin riep hem telkens terug als hij aan de horizon dreigde te verdwijnen. Eerst wilde hij een boot lenen van de andere vissers, maar al gauw week hij van het idee af. Hij wilde niet dat iemand argwaan zou krijgen, en de krachten van Fortunat zou ontdekken.

Toen hij thuiskwam aten Adela, Amparo en Guadelupe rijst met bonen in de keuken. De jongste, Azul Domingo, was nergens te bekennen. Joaquin wilde Fortunat absoluut niet alleen laten, waardoor iemand anders met hem zou kunnen praten – zijn gehele geluk zou aangetast kunnen worden door slechts enkele verkeerde woordkeuzes. Hij sloot Fortunat weer op in de badkamer, vertelde hem dat hij hem zo snel mogelijk weer zou komen ophalen en ging op zoek naar een nieuwe mast.

Aangezien hij geen geld had, kocht hij een slanke den op de pof. Zijn trouwring moest hij als onderpand inleveren. De goedheid van de houthakker, die na de storm door het dorp cirkelde als een aasgier om een stervende, ging niet verder dan dat. Hij moest zelf de mast ontvellen, schuren en op maat maken voor zijn boot. Het enige wat hij verder nog kon krijgen, was brandhout voor de koude dagen die de winter met zich mee kon brengen. Hij slofte huiswaarts.

In de tuin banjerde Fortunat achteloos rond. Hij keek nu eens naar een insect dat op een tak voorbijkroop, draaide dan weer op zijn hurken stenen om, om te zien wat eronder zat.

Onmiddellijk smeed Joaquin het hout neer en beende naar Adela die in de keuken bezig was. Ze had haar lange zwarte haar in een knotje op haar hoofd gebonden. ‘Wel verdomme,’ zei hij, ‘waarom heb je hem uit de badkamer gelaten?’

‘Je bent een idioot,’ antwoordde Adela. ‘Wie sluit er nou een kind op in een badkamer? Bovendien moeten we naar de wc en ons wassen: hoe moet dat met die jongen die daar maar voor zich uit zit te staren?’ Ze vertelde hem dat haar leven geen zin had met een man die kinderen behandelde alsof het beesten waren, dat ze niet eens meer wist hoe een vette vis smaakte en dat ze er weer over dacht om de vernederende taak op zich te nemen de huizen van anderen schoon te maken, omdat er geen andere manier was om rond te komen. Daarna merkte ze op dat zijn trouwring van zijn vinger was verdwenen, en haar gemmer begon opnieuw.

Joaquin krabde zich achter zijn oren. Het was niet dat hij haar dreigementen niet hoorde, maar zijn gedachten waren bij Fortunat. Hij draaide zich om en liep terug naar de tuin.

Daar hield hij zijn adem in. Elke keer dat hij de jongen zag, was het net alsof hij hem weer opnieuw opgevist had. Zonder zich ook maar iets van Joaquin aan te trekken, vroeg Fortunat om hout voor zijn hut.

Maar Joaquin wilde niet dat Fortunat een hut zou bouwen, omdat het kind dan nog verder van hem vandaan zou zijn. Hij zou geen oog meer dichtdoen. ‘Nee,’ zei hij tegen Fortunat, ‘ik heb dit hout nodig.’

En verdomme, de jongen begreep dat er altijd hout op het strand te vinden was en toog naar de woelende zee. Met zijn zeepokkenhart, zijn longen vol zout water en zijn inktvishanden liep hij langs de kust en verzamelde wrakhout dat hij met benijdenswaardig maar ergerniswekkend veel geduld naar huis sleepte. Hij begon een hut te bouwen, een hut die bestand zou zijn tegen stormen en Saharawinden, die het rode zand aanvoerden dat de oceaan bemestte.